

mange Kunstgenstande og kostbare Snurrepiberier, hvoraf det Salomonske Hus endnu var fuldt, særlig Forhallens orientalske Vaabensamlinger og Trappegangens Porcellænsvaser og Gudebilleder, — hele dette brogede og prangende Musæum, som hans Skibe havde hjembragt til ham fra alle Verdensdele, og som Sønnen — mere af Pietet mod Faderens Minde end fordi det tilfredsstillede hans personlige Smag — havde ladet henstaa i nogenlunde uforandret Skikkelse.

Philip Salomon havde i det hele kun arvet Forretningstalentet og Arbejdsomheden efter sin Fader . . . maaske dog ogsaa den Tilbøjelighed for ubunden Friluftsliv, der var ham egen, og som han endnu i sin fremrykkede Alder efter Lejlighed søgte at tilfredsstille. I mange Aar havde han hver Søndag, naar Vejret var godt, og ellers intet hindrede ham, ladet spænde for fra Morgenstunden og var kørt ud med hele Familjen. Han var ved saadanne Lejligheder altid selv Kusk og havde sin Kone siddende ved sin Side, mens en støjende Vrimmel af egne og andres Børn fyldte Charabanc'en bag dem. Først flere Mil ude i Landet standsede de ved en Kro eller inde i en Skov, hvor Fru Salomon og de mindste blev ved Madkurvene, mens Salomon og de af Børnene, der var store nok dertil, drog paa Ekspedition omkring i Egnen. Med sin runde, bredskyggede Hat bag i Nakken og Overfrakken paa Armen